

Arrest

nr. 326 979 van 20 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 december 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2024 met refertenummer 115996.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 april 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 mei 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juli 2013 dient de verzoeker, onder de alias C. A. A, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 19 december 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 21 januari 2014 dient de verzoeker, wederom onder de alias C.A.A., een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 7 juli 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 135 056 van 15 december 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Verzoeker dient, opnieuw onder de alias C.A.A., op 23 januari 2015, als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 16 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad bij arrest nr. 159 519 van 5 januari 2016 verworpen.

1.4. Verzoeker dient, onder de alias C.A.A., op 19 augustus 2016, als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 14 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 193 774 van 17 oktober 2017 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5 Op 18 september 2023 dient verzoeker een aangifte van erkenning voor het kind B.B.G. in. De stad Gent neemt een beslissing tot uitstel op 18 november 2023. Op 27 oktober 2023 beslist de stad Gent tot een bijkomende verlenging van de termijn tot 18 februari 2024. Op 11 januari 2024 verleent het parket van de procureur des Konings een negatief advies aangaande de erkenning van het kind om reden van schijnerkenning.

1.6 Op 28 december 2023 worden verzoeker en mevr. G.J. uitgenodigd ten burele van de politie Gent voor een simultaan verhoor, belast met het onderzoek naar een vermeende schijnerkenning.

1.7 Op 28 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ GENT op 28/12/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam: O.

Voornaam: S. K.

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: Accra

Nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, alias: A. C. A. °15/12/1992

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28/12/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/02/2017 dat hem betekend werd op 07/03/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene in het verleden gebruik heeft gemaakt van ongeldige documenten.

Betrokkene gaf op 28/12/2023 tijdens zijn verhoor door PZ Gent in het kader van een aanvraag erkenning kind toe dat hij in het verleden de naam C. A. A. heeft gebruikt. Deze identiteit gebruikte hij in kader van zijn een aanvraag dd. 21.01.2014, ingediend tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Betrokkene diende deze aanvraag in als zijnde zoon van de Heer A. P. en gebruikte in deze aanvraag een vals Ghanees paspoort, een valse geboorteakte en dus valse identiteit. Het CDBV stelde de vervalsing van het paspoort vast in een proces verbaal.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een partner en minderjarig kind in België te hebben. Hij heeft geen medische problemen.

Wat het belang van het kind betreft, geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet noodzakelijk een schending van het belang van het kind. De betrokkene toont niet aan of specificeert niet hoe een gedwongen terugkeer een verstorend effect zou hebben en hoe dit in strijd zou zijn met hun belangen.

Bovendien het feit dat partner en kind van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van verzoekers rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"A.1.

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende inreisverbod in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers het verzoeker betekend inreisverbod gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat in de beslissing aangaande deze vermeende schending van de openbare orde in hoofde van verzoeker nergens wordt verwezen naar een aangaande verzoeker opgestelde P.V. evenmin naar enige strafrechtelijke veroordeling.

Dat echter verzoeker door verweerder onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar wordt betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor en tijdens een eerlijk proces.

Dat geenszins verzoeker onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met verzoekers rechten van verdediging en met het art. 6 E.V.R.M.

Verzoekers vermeend gevaar voor openbare orde is geenszins bewezen.

Dat verzoeker bovendien op geen enkel ogenblik recent werd gehoord omtrent een eventueel op te leggen inreisverbod doch onmiddellijk aan hem (een bevel) en een inreisverbod wordt betekend.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 6 EVRM.

A.2.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing en inreisverbod.

In casu werd verzoeker een inreisverbod betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk opnieuw en recent door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

A.3.

Dat verweerder als motivatie voor het inreisverbod verwijst naar het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder betekend bevel.

Zoals supra reeds gesteld, werd in de beslissing niet verwezen naar een opgemaakt P.V. of naar enige strafrechtelijke veroordeling in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft geen kennis van een hem eerder betekend bevel.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde schaadt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en

mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

A.4.

Dat in casu een inreisverbod wordt opgelegd voor een termijn van 3 jaar, waarvan de bestreden beslissing stelt dat deze termijn "proportioneel" zou zijn.

Dat er dan ook sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder betekend bevel en omdat hij door het gebruik in het verleden van ongeldige documenten geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van maar liefst 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

Verzoeker woont immers in België samen met zijn vriendin en kind (wat hij ook heeft verklaard) reden waarom het voor hem niet evident is om België te verlaten. Daarnaast is het hem niet toegelaten gedurende een termijn van 3 jaar naar België terug te keren.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd van maar liefst 3 jaar, terwijl verzoeker een gezinsleven in België heeft en de intentie heeft om te huwen.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er in casu sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, evenals een kennelijke beoordelingsfout.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“B.1.

Verzoeker heeft in België een duurzame relatie met mevrouw J. G. (R.R.nr. ...), met wie hij te Gent samenwoont. Zij hebben samen een zontje, B. B. G., geboren te Gent op (...) juli 2023.

Dat desondanks dit gezinsleven verzoeker een inreisverbod werd betekend.

Dat, conform artikel 8 EVRM, eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

B.2.

Dat, wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat, wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker, zijn partner en zijn kind wonen samen, vormen effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

B.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft een relatie met de moeder van zijn kind die haar volledig leven in België heeft en al haar socio-economische belangen in België heeft. Verzoeker heeft met dit gezinsleven geen voldoende rekening gehouden bij de afweging waartoe hij gehouden is in toepassing van art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing houdt dus geen enkele grondige proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker heeft immers in België een duurzame relatie en kind zodat de bestreden beslissing dan ook geenszins proportioneel zijn en een schending inhouden van artikel 8 EVRM.

B.4.

Door de bestreden beslissing werd niet op een afdoende manier aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan voldoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn gezin) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

3.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM vallen (cf. EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, Maaouia t. Frankrijk (GC). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof hetzelfde standpunt inneemt (cf. GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B. 24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.). Ook de Raad van State oordeelde dat artikel 6 van het EVRM enkel van toepassing is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 6 van het EVRM inroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Er kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voert hij in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

In eerste instantie merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing nergens wordt verwezen naar een aangaande verzoeker opgestelde proces verbaal en evenmin naar enige strafrechtelijke veroordeling.

In zoverre verzoeker zich beroept op het vermoeden van onschuld en benadrukt dat hij nog niet strafrechtelijk werd veroordeeld, merkt de Raad op dat dit gegeven niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze, op basis van de door de politiediensten van Gent gedane vaststellingen, heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Nergens uit de geldende wetgeving blijkt dat verweerder zich daarbij enkel mag baseren op een PV dat ten aanzien van verzoeker werd opgesteld. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat door de politiediensten weldegelijk een PV werd opgesteld waarin de vervalsing van zijn paspoort wordt vastgesteld. Overigens blijkt uit het gehoorverslag van 28 december 2023 dat verzoeker toegeeft gebruik te hebben gemaakt van een vals paspoort onder de alias C.A.A.. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat in de bestreden beslissing niet naar enig PV wordt verwezen.

Verzoeker stelt dat onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod worden opgelegd zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad zich te verdedigen tijdens een verhoor. Hij betoogt dat hij op geen enkel ogenblik recent werd verhoord omtrent een eventueel op te leggen inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat hij een gevaar is voor de openbare orde is geenszins bewezen. Hij meent dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt geschonden.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Er dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“betrokkene werd gehoord door PZ Gent op 28/12/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen”*. Dit is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich immers een ‘administratief rapport: illegaal verblijf’ van 28 december 2023 waaruit blijkt dat verzoeker door een politiebeambte werd gehoord. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker: *“Betrokkene verklaart een partner en minderjarig kind in België te hebben. Hij heeft geen medische problemen.*

Wat het belang van het kind betreft, geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet noodzakelijk een schending van het belang van het kind. De betrokkene toont niet aan of specificceert niet hoe een gedwongen terugkeer een verstorend effect zou hebben en hoe dit in strijd zou zijn met hun belangen.

Bovendien het feit dat partner en kind van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.”

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn hoorrecht werd geschonden. Niet alleen blijkt uitdrukkelijk uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker weldegelijk werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, hij brengt ook geen nieuwe informatie aan waarmee verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. In dit verband merkt de Raad tevens op dat het aan verzoeker is om aan te duiden dat hij verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. *In casu* kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie hij aan verweerder had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Verzoeker stelt dat hij geen kennis heeft van een hem eerder betekend bevel. Opnieuw dient te worden verwezen naar het feit dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van een alias C.A.A. en vals paspoort en onder deze alias verschillende aanvragen heeft ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid, burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. De laatste beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 14 februari 2017, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan thans bezwaarlijk stellen dat hij geen kennis heeft van een eerder bevel, nu hij zelf heeft toegegeven in het verleden te hebben gebruik gemaakt van een alias en vals paspoort. Het motief *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/02/2017 dat hem betekend werd op 07/03/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.”*, wordt niet ontkracht door verzoeker met de loutere bewering dat hij geen kennis heeft van een voorafgaand bevel. Overigens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker tegen voorgaande beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2017 een annulatieberoep heeft ingediend bij de Raad die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 193 774 van 17 oktober 2017.

Verzoeker kan verder ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken waarom hij door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet verwezen naar het feit dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van ongeldige documenten. Zo stelt de bestreden beslissing: *“Betrokkene gaf op 28/12/2023 tijdens zijn verhoor door PZ Gent in het kader van een aanvraag erkenning kind toe dat hij in het verleden de naam C. A. A. heeft gebruikt. Deze identiteit gebruikte hij in kader van zijn een aanvraag dd. 21.01.2014, ingediend tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.*

Betrokkene diende deze aanvraag in als zijnde zoon van de Heer A. P. en gebruikte in deze aanvraag een vals Ghanees paspoort, een valse geboorteakte en dus valse identiteit. Het CDBV stelde de vervalsing van het paspoort vast in een proces verbaal.” Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij niet weet waarom hij een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot deze vaststelling is gekomen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat een inreisverbod van drie jaar *in casu* disproportioneel is. Verzoeker stelt dat niet wordt aangetoond dat eenzelfde resultaat niet kan worden bereikt door een andere, minder lange termijn. Er wordt volgens hem volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Verzoeker stelt dat hij in België samenwoont met zijn vriendin en kind.

De duurtijd van het inreisverbod wordt als volgt gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/02/2017 dat hem betekend werd op 07/03/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene in het verleden gebruik heeft gemaakt van ongeldige documenten.

Betrokkene gaf op 28/12/2023 tijdens zijn verhoor door PZ Gent in het kader van een aanvraag erkenning kind toe dat hij in het verleden de naam C. A. A. heeft gebruikt. Deze identiteit gebruikte hij in kader van zijn

een aanvraag dd. 21.01.2014, ingediend tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Betrokkene diende deze aanvraag in als zijnde zoon van de Heer A. P. en gebruikte in deze aanvraag een vals Ghanees paspoort, een valse geboortakte en dus valse identiteit. Het CDBV stelde de vervalsing van het paspoort vast in een proces verbaal.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een partner en minderjarig kind in België te hebben. Hij heeft geen medische problemen.

Wat het belang van het kind betreft, geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet noodzakelijk een schending van het belang van het kind. De betrokkene toont niet aan of specificeert niet hoe een gedwongen terugkeer een verstorend effect zou hebben en hoe dit in strijd zou zijn met hun belangen.

Bovendien het feit dat partner en kind van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM."

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de duurtijd van het inreisverbod wordt bepaald, luidt als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Waar verzoeker bekritiseert dat niet wordt gemotiveerd waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen worden bekomen aan de hand van een kortere termijn, merkt de Raad op dat artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde moet motiveren waarom er een bepaalde termijn wordt opgelegd en geen minder lange termijn, alleen dat de beslissing van verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, wat in dit geval van toepassing is. Er wordt in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wel vermeld dat er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat verweerder ook heeft geëerbiedigd zoals hierboven aangegeven. Uit niets blijkt dat verweerder louter op automatische wijze een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd. Verweerder heeft uitdrukkelijk toegelicht waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod: verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel; heeft in het verleden gebruik gemaakt van valse identiteitsdocumenten; heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden; het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Waar verzoeker aldus betoogt dat verweerder kennelijk onredelijk of disproportioneel heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar, kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de bestreden beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740). Het loutere feit dat verzoeker zich niet kan vinden in de overwegingen van de bestreden beslissing dan wel de opgelegde termijn

van het inreisverbod “*volledig willekeurig*” acht, volstaat niet om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst nog naar het feit dat hij in België leeft met zijn vriendin en kind. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met verzoekers vermeend gezinsleven.

Verzoeker betoogt dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden omdat hij een duurzame relatie heeft met mevr. J. G. met wie hij samenwoont en met wie hij een zoontje heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verweerder wijst erop dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Verweerder acht het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en waartegen de maatschappij zich dient te beschermen, superieur is aan verzoekers privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat zelfs in de hypothese dat moet worden aangenomen dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat, verweerder motiveert dat hij het gezinsleven niet kan weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM aangezien hij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto*-gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (cf. EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (cf. EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat, in weerwil van verzoekers betoog, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet samenwoont met zijn partner en kind. Verzoeker stond ingeschreven op hetzelfde adres van mevr. G. van 10 maart 2021 tot 11 januari 2022, blijkens een verslag van 10 oktober 2023 van de burgerlijke stand van Gent. Dus minder dan één jaar heeft verzoeker met zijn partner samengewoond. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker de erkenning van het kind heeft bekomen. In het kader van het onderzoek naar de vraag tot erkenning van het minderjarig kind werd door het parket van de procureur des Konings te Gent een negatief advies verleend op 11 januari 2024. Verzoeker brengt ook geen stukken bij die de aangehaalde gezinsbanden zouden kunnen onderbouwen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt aldus niet dat verzoeker samenwoont met zijn partner en/of een

duurzame relatie onderhoudt die voldoende standvastig is om van een 'gezin' te spreken in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker het vaderschap over het kind uitoefent. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij met zijn partner en het kind een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs aangenomen dat verzoeker een gezinsband zou onderhouden met zijn partner en kind, merkt de Raad op dat er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in het verleden over een verblijfsrecht of machtiging beschikte, ook niet onder zijn 'valse identiteit'.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu toont verzoeker niet aan dat hij zijn voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden, minstens tijdelijk in afwachting van de gebeurlijke opheffing of opschorting van het huidige inreisverbod. In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner tot stand is gekomen in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In dat geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden *in casu* aanwezig zijn. Daarnaast kan worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont welke concrete hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Het inreisverbod heeft overigens niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner en kind wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. In dat verband merkt de Raad op dat verzoeker vanuit het land van herkomst, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het opgelegde inreisverbod kan vragen. Er kan daarom niet zonder meer worden voorgehouden dat de bestreden beslissing per definitie een scheiding van drie jaar tot gevolg zal hebben.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepalingen enkel van toepassing is in het geval dat de gemachtigde een verwijderingsbeslissing neemt. De bestreden beslissing *in casu* betreft een inreisverbod. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending aanvoeren van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast kan niet worden ingezien welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft, nu op geen enkele wijze wordt aangetoond dat hij over een gezins- en familieleven in het Rijk beschikt.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN